

Cristóbal López: “L’Església ha d’estar allà on hi ha ferida”

Dm, 22/03/2022 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete –CR) El cardenal i arquebisbe de Rabat, el salesià **Cristóbal López**, visita aquest divendres Barcelona. Ho farà en el primer [dinar-col·loqui ‘Tribuna Joan Carrera’](#), que tindrà lloc al restaurant Pomarada de Barcelona de dues a quatre de la tarda. Hem aprofitat per conversar amb ell de temes eclesials, socials i migratoris.

Com li agrada més que el presentin, com a cardenal o com a salesià?

Jo soc salesià, això de ser cardenal ha estat un accident! Ser salesià és la meva identitat cristiana, i el que ha vingut després són accidents del recorregut. Ser cardenal per a mi no afegeix res al que soc, no obstant, ser cristià i salesià sí que és per a mi essencial.

Vostè afirma que ser cardenal no és cap ascens. Com entén vostè ser-ho?

És un servei que se’m demana prestar a l’Església universal. Totes aquestes coses, ser bisbe, ser cardenal, és una explicitació de la meva vocació baptismal. El fonamental és el baptisme que ens fa fills de Déu i germans de Jesús i de la humanitat sencera, aquest és el més alt honor, la nostra vocació fonamental. Tota la resta són serveis que es presten dins de la comunitat cristiana, que no ens fan ni millors ni pitjors, ni més que ningú ni menys que ningú. Som tots iguals en el baptisme, en el fonamental.

Allò que el cardenal és el ‘príncep de l’Església’ ha distorsionat aquesta igualtat?

Efectivament. Jo reivindico el meu ser príncep però no per ser cardenal sinó de naixement. Un príncep què és? un fill de reis. Doncs bé, la meua mare es deia María Reyes i tothom la coneixia com a Reyes. Jo soc fill de Reyes, un príncep de

naixement. Ser príncep perquè s'és cardenal està fora de tota eclesiologia d'acord amb el Vaticà II. Més fora encara està el reivindicar-ho, ser príncep de l'Església. Jo no ho vull, no ho accepto. Soc cardenal com un servei que el Papa m'ha demanat, conseller del Papa per dir-ho d'alguna manera però res més que això.

Com es tradueix en la seva vida diària aquest ser igual als altres?

Jo intento viure la pobresa a la qual m'he compromès com a salesià, i com a valor cristià. Hi estem cridats tots a viure així en l'Evangeli. Jo vull identificar-me amb els pobres, és una opció. És una sort que per exemple les vestimentes cardenalícies s'hagin anat simplificant, tant en la vida diària com en la litúrgia. Malgrat podrien simplificar-se encara més, penso que avui ja no és gens escandalós. Abans podia ser-ho, la qüestió de la capa vermella de cinc metres, per exemple, però aquesta ja no existeix. Jo vesteixo senzillament, i el que veig en general va en aquesta tònica. Jo porto la creu salesiana, una creu senzilla, que he portat ja abans de ser bisbe i amb discreció. M'agrada anar el més senzill possible, i a l'estiu fins i tot més que ara.

El 'carrerisme' que impera en alguns casos dins de l'Església és un hàndicap per recordar que s'està al servei dels altres?

Sí. Existeixen aquest tipus d'actituds i pretensions. Gràcies a Déu crec que no és una cosa majoritària, però estava pràcticament erradicada i en les noves generacions apareix, com una mala herba que l'arrenques però que al cap d'un temps torna a sorgir perquè han quedat llavors enterrades. Existeix avui entre els nous sacerdots un estil d'entrar en una carrera amb esglaons, on vas pujant més, vas cobrant més i vas obtenint privilegis. Per a mi és molt trista aquesta situació, com dic crec que és minoritària, però és trista perquè Jesús ens diu molt clar que 'jo no he vingut a ser servit si no a servir'. Això està clar, i si no ho fem és perquè no volem. L'Evangeli és aigua clara.

Don Bosco, el fundador dels salesians, va tenir somnis reveladors. Com somia vostè l'Església?

El papa Francesc en el document 'Estimada Amazònia' acaba en un capítol parlant de quatre somnis. Té un somni social, un somni cultural, un somni ecològic, i un somni eclesial. Aquí parla d'una Església sinodal, comunitària, en la qual avancem junts; una Església poble de Déu, en comunió. Com va dir el Papa en una ocasió, 'com m'agradaria una Església pobra i per als pobres'; una Església en sortida, com ell repeteix tant, que surti i es posi al servei del món per a construir la societat d'acord amb els criteris de l'Evangeli; una Església que va cap al que està ferit. Una Església així és el que jo somio, i en aquest somni coincideixo plenament amb les expressions del papa Francesc i amb el que jo entenc que és l'Evangeli. Alguns creuen que el Papa s'està inventant un nou cristianisme i no, el que està fent és ser més tradicionalista, conduir-nos constantment cap a l'Evangeli.

Vostè és cardenal a Rabat, el Marroc, un país on els cristians són una minoria. Què fa l'Església al Marroc?

Jo aquí m'he convertit. No ara, sinó també quan vaig estar vuit anys a Kenitra. Jo venia d'una situació totalment diferent de cristiandat al Paraguai, on el 99% de les persones eren batejades i on l'Església ocupava tots els espais i tenia una presència i un pes molt important en la societat. Ara estic en un lloc on els

cristians som minoria absoluta, una insignificància, i on no tenim cap pes social. Un es pregunta què fem aquí, quin sentit té la presència de l'Església aquí. Això no augmenta, és a dir, som pocs i continuarem sent pocs segurament. Una empresa comercial ja hauria marxat després de tants anys sense obtenir "beneficis". Nosaltres ens quedem perquè creiem que som aquí perquè Déu ens crida a ser-hi i llavors descobrim el que espero que tota l'Església descobreixi: la fi és el Regne de Déu i no l'Església. No som aquí perquè l'Església s'engrandeixi, hi som per anunciar a Crist i l'Evangeli. I això ho fem a través del nostre testimoniatge personal, del nostre treball per construir un món millor, i per fer que la humanitat, cada vegada més, sigui la família de Déu, unida i en fraternitat. Vivim amb alegria la nostra fe cristiana aquí en minoria.

El diàleg interreligiós comença pel dia a dia més que per les altes esferes?

El diàleg islamo-cristià es viu primer de tot en la convivència, en el quotidià, en l'amistat, en el bon veïnatge, en el treball. Aquí és on descobreixes que cada persona és diferent però que és una bona persona o no tant, però quan fas això t'adones de fins a quin punt som iguals o de la mateixa família. Jo aconsello molt un lema que mig em vaig inventar que diu 'menys parlar dels musulmans i més parlar amb els musulmans'. Quan parles amb un musulmà i li preguntes les seves inquietuds, com viu, quines angoixes té, t'adones que és com nosaltres. El diàleg interreligiós consisteix en això i es fa gairebé sense voler. Després ja es dona el diàleg de les obres, treballar junts pels drets humans, per les grans causes de la humanitat. També aquí podem tenir projectes comuns.

A Rússia, amb la invasió d'Ucraïna, s'ha vist com religió i estat van de la mà. Les religions es veuen abocades sovint a conflictes i s'oblida el vincle de pau que poden generar?

En la història de l'Església hi ha massa males experiències a aquest nivell. Entre Església i estats, entre Església i Política ha d'haver-hi sempre la bona distància. Ni estar totalment separats com en algun lloc, ni en oposició i persecució, ni estar tan junts que al final som un. No és fàcil. A Rússia, encara que no conec la realitat a fons, crec que hi ha una excessiva fusió entre Església i Estat, com va ocórrer amb el franquisme a Espanya. És trist que se li exigeixi al papa Francesc que es defineixi i que estigui per Ucraïna. El Papa no està ni per Ucraïna ni per Rússia, està contra la guerra i a favor de la pau. Està pels dos pobles, no pot dir que vol a un poble més que a un altre, encara que l'operació militar hagi estat detonada per un. El que busca el Papa és que hi hagi pau i que tots visquem i ens entenguem com a germans.

On ha d'estar avui l'Església?

A tot arreu, allà on està la persona humana, especialment els més pobres i abandonats. L'Església, que no són només els bisbes, ha de ser allà on fa mal. Els cristians hem de ser com la sang que va a la ferida sense que se la cridi. Quan la sang va a la ferida no és que es vulgui escapar, és que vol tancar la ferida amb les plaquetes. Un cristià hauria d'estar on hi ha una ferida en el món, intentant curar aquesta ferida. Cal estar a tot arreu però principalment en la ferida.

Tot Europa es planteja ara l'acolliment de refugiats d'Ucraïna. Hi ha una [doble vara](#) de mesurar per acollir a Europa?

Sí. A Europa ara se li veu el llautó. Abans Espanya no podia acollir cinc mil sirians, no pot acollir els que venen d'Àfrica, però Als que són europeus sí que els obre les portes. És veritat que és una guerra flagrant, no ho nego en absolut, però no ho ha estat menys al centre d'Àfrica, o al Iemen, o al Sudan... però està més lluny, són negres, no els fem cas, i se'ns veu el llautó. Jo el primer, com a europeu, em colpejo el pit i dic: 'em fa vergonya la meva mare Europa'. El Papa va dir que cada comunitat religiosa, cada col·legi, cada parròquia acollís un refugiat. L'Església espanyola es va posar en moviment, estàvem preparats per rebre milers de migrants. L'Estat va monopolitzar les coses, va dir que n'anàvem a rebre dinou mil. Dos anys més tard s'havien rebut només dos mil cinc-cents o tres mil, i després ja es va oblidar. L'entossudiment d'Europa és una vergonya i és antievangèlic. I sé que no és fàcil perquè no es poden obrir les portes sense més, però hi ha polítiques aperturistes i es poden estudiar les coses perquè hi hagi més obertura.